

FUM

Un relat de: [Josep Ventura](#)

Tornava del pla amb un cistell de mesuró ple de prunes, dolces com la mel, de la prunera que hi ha al marge del camp de regadiu. Per fer avia passava per la dreuera d'un bosc atapeït de bruc i arbres. Era un camí de vaques, però escurçava el temps, quant de sobte em va semblar sentir com un plor. Escolto i torno a sentir molt fluixet un gemec, un somicar a la mort que em va estremir.

Deixo el cistell i em fico per un corriol, a prop veig un gosset estirat a terra, pelut, negre com la nit, sec com un clau, brut i amb uns ulls d'agonia. Tenia una cama enganxada en una trampa per guilles que algú va parar en aquell indret, no tenia ni força per ensenyar-me les dents, sols en va tenir per plorar quan va sentir el meu trepig. Amb el peu vaig obrir les dues molles dentades que li havien trencat la cama, vaig agafar-lo a coll i recollint el cistell en poca estona ja era a casa. Li vaig preparar un jas amb uns sacs, un plat amb llet, patates bullides i una torrada, devia fer dies que no menjava per la fam que tenia.

Me'l vaig mirar bé, era un cadell de gos d'atura abandonat que va tenir la mala sort de topar amb un parany que no era per ell i que ja feia anys que no era permès de parar-los. Li rento la ferida amb aigua de farigola i un pessic de sal, tallo un tub de canya de la mida de la seva cama, l'obro pel mig i li poso la cama a dintre com si fos un motlle. Una tira de camisa vella em va servir de bena, el tub de canya anava bé per posar-li aigua de farigola cada dia i a més per airejar la ferida, els seus ulls temorencs varen tornar-se d'un agraïment que m'arribaren al cor.

Encara que aquest any no n'hi ha tantes com l'any passat, he emplenat el cistell de prunes i assegut al marge menjo uns fruits boníssims, mentre guaito com en Fum corre darrere dels aucells, papallones, i tot el que es mou. Quasi no es veu que vagi coix, té el pèl lluent i està gras com un mató. Ve corrents, em llepa les mans i amb ulls riallers em pregunta si marxarem aviat.